U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. H.,** zast. JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem Puškinova 5, Vyškov, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2007, č. j. JMK 16395/2007, sp. zn. S-JMK 16395/2007 OD/Ji, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2009, č. j. 29 Ca 128/2007 - 102,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení výše označeného rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno shora specifikované rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Vyškov ze dne 18. 12. 2006, č. j. MV 85211/2006, sp. zn. SÚ-76434/2006/PO, a toto rozhodnutí, jímž městský úřad jako stavební úřad povolil stavbu „Místní komunikace - parkoviště ul. Kostelní“, bylo potvrzeno. Krajský soud rozhodnutí žalovaného na základě stěžovatelovy žaloby zrušil pro vady řízení a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů rozhodnutí a že v průběhu řízení došlo též k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž tvrdí, že jde o rozsudek nezákonný. Krajský soud v Brně měl v době rozhodování o odkladném účinku v dané věci (usnesení ze dne 21. 9. 2007, č. j. 29 Ca 128/2007 - 62) stejné podklady jako v době rozhodování v meritu věci, přesto odkladný účinek nebyl přiznán. Tím byla stavba nepřímo legalizována – nyní stavba již stojí a jejím odstraněním by společnosti vznikly velké škody. Stěžovatel tak namítá, že senát rozhodující o odkladném účinku „*sleduje ještě jiný cíl, než tvrdí, zneužívá zákonů k jiným účelům, než ke kterým jsou určeny, vyvíjí činnost nebo se dopouští činů zaměřených ke zničení nebo omezení základních práv a svobod stěžovatele*

a ostatních občanů!“ Stěžovatel také uvádí, že krajský soud shledal tak závažné nedostatky, že rozhodnutí žalovaného zrušil bez veřejného jednání. Stěžovatel se ptá, proč tak již nerozhodl v usnesení o odkladném účinku. Dle názoru stěžovatele „*krajský soud cenzuruje*“.

Krajský soud usnesením ze dne 16. 9. 2009, č. j. 29 Ca 128/2007-134, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost tak, že uvede, z jakých důvodů je kasační stížnost podávána. Stěžovatel byl poučen, že pokud nebude této výzvě vyhověno, bude kasační stížnost odmítnuta. Soud totiž nemůže bez doplnění kasační stížnosti v řízení pokračovat.

Na to stěžovatel reagoval tak, že oznámil krajskému soudu, že proti uvedené výzvě ze dne 16. 9. 2009 podal ústavní stížnost. Kasační stížnost proti předmětnému rozsudku nicméně doplnil. V doplnění uvedl, že „*Krajský soud v Brně jako žalovaný před Nejvyšším správním soudem porušuje Ústavu ČR tím, že ukládá povinnosti druhému účastníkovi řízení a tím porušuje zásadu rovnosti účastníků a ještě vyhrožuje*“ Usnesení ze dne 16. 9. 2009 je dle stěžovatele neústavní a nezákonné, protože nerozhodoval „*přidělený soudce, ale stěžovateli neznámá E. V., vyšší soudní úřednice*“. Usnesení ze dne 16. 9. 2009 navíc porušuje § 108 odst. 1 a § 55 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uzavírá, že na základě průběhu tohoto řízení i řízení jiných „*se senát Krajského soudu v Brně zastoupený předsedkyní JUDr. Janou Jedličkovou dopustil trestného činu zneužití pravomocí veřejného činitele a porušení slibu soudce*“. Přesto stěžovatel v tomto doplnění uvádí, že kasační stížnost byla podána ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) s. ř. s.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Žádné důvody, které by bylo možno podřadit pod důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s., ovšem stěžovatel neuvádí. Jím uváděné skutečnosti jsou zcela mimoběžné se závěry krajského soudu. Po obsahové stránce s rozsudkem krajského soudu vůbec nepolemizuje, všechny jeho výtky jsou uvedeny toliko obecně a vágně. Krajský soud přitom ve výzvě ze dne 16. 9. 2009 stěžovatele poučil, že důvody nepostačí toliko podřadit pod jednotlivá písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž je třeba je blíže skutkově a právně konkretizovat. Přes tuto výzvu stěžovatel důvody kasační stížnosti nerozvedl. V doplnění totiž fakticky brojil proti výzvě soudu, nikoliv proti rozsudku samému. Stěžovatel, zastoupen advokátem, však výslovně uvedl, že jde o doplnění kasační stížnosti proti rozsudku, nikoliv o kasační stížnost novou. To plyne i z toho, že doplnění kasační stížnosti neobsahovalo samostatně návrh na zrušení výzvy, jakož i z toho, že kasační stížnost samostatně proti takovéto výzvě není přípustná podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

Za důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s. jistě nelze považovat stěžovatelovy námitky týkající se toho, že krajský soud měl – pokud meritorně stěžovateli přisvědčil – přiznat žalobě odkladný účinek. Takové výtky totiž nesměřují proti napadenému rozsudku, nýbrž proti jinému rozhodnutí. Rozsudku vytýkáno není nic, naopak je dáván za vzor (dle tvrzení stěžovatele měl krajský soud dospět k tomu, k čemu dospěl v rozsudku, již při rozhodování o odkladném účinku).

Nad tento rámec zdejší soud připomíná, že v eventuálním doplnění kasační stížnosti by stěžovatel byl limitován ustanovením § 104 odst. 2 s. ř. s., dle něhož kasační stížnost,

která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 - 70, www.nssoud.cz, uvedl, že za nepřípustnou kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. je nutno považovat všechny případy, kdy by i případný úspěch stěžovatele v řízení před Nejvyšším správním soudem nemohl vést v konečném důsledku ke změně v jeho právním postavení. Nepřípustnou je tedy především kasační stížnost, která nenapadá správnost výroku rozhodnutí krajského soudu, bez ohledu na to, zda brojí jen proti jeho důvodům nebo namítá-li existenci jiných kasačních důvodů, podřaditelných pod případy uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel byl přitom v daném případě v řízení před krajským soudem úspěšný.

Pro neodstranění vad podání není možné v daném případě v řízení o kasační stížnosti pokračovat (nejsou definovány důvody, v jejichž rámci by měl zdejší soud kasační stížnost přezkoumat). Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle § 37 odst. 5, § 120 s. ř. s. odmítl.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu